Ч. 61 Пятниця 17 (29) марця 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввх на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю Палати послів вела ся дебата над провізориєю буджетовою. Перший промавляв молодоческий пос. Айм, котрий говорив через три години і в бесіді своїй виступав против правительства. Відтак промавляв пос. Сталіц, котрий висказував правительству признане за его труди і висказав довірє в него. Пос. Шлезінґер промавляв против провізориї буджетової. Пос. Сальвадорі висказав бажане поліпшеня відносин межи обома народностями в Тироли і домагав ся більшої самостійности італіяньскої части Тиролю.

Опісля промавляв п. президент міністрів кн. Віндішґрец. Бесідник оправдував насамперед предложене провізориї буджетової і сказав, що правительству залежить на тім, щоби довести до кінця реформу податкову. Провізория буджетова не єсть не то несподівана але просто розуміюча ся сама собою. Дальше відповідав кн. Віндішґрец на деякі замітки Айма і сказав, що в справі реформи хоч буде держати ся постанов комісиї для реформи виборчої з дня 6 с. м., після котрих засіданя підкомітету виборчого суть довірочні, то все-таки дасть ему поясненя на его зачіпки. Наради підкомітету відбувають ся дуже пильно і можна сконстатувати потішаючий поступ. Президент міністрів може з довірєм висказати надію, що Рада державна буде могла ще сеї сесиї займити ся ухвалами реформи виборчої *(Брава)*. Пос. Айм — говорив бесідник дальше — вещадив докорів і підносив, що президент міністрів говорить в справі реформи виборчої завсігди одно і то само. В виду такого докору нехай буде вільно поставити питане, для чого серед незмінених в головних точках обставин, ставить ся президентови міністрів завсігди одно і то саме питане? (Голоси: *Дуже добре!)* — Хиба маю я, щоби річ укращати, укладати мої повідомленя инакше, инакше говорити, як після мого осуду представляє ся ситуация? Того я не хочу. Або хиба маю в справі реформи виборчої особливо спішити ся або инакше говорити для того, що пос. Аймови сподобало ся грозити правительству, що австрийский пролєтарият поступить собі з правительством по бельґійски? *(Голосні брава)*.

Майже з математичною певностию можна було наперед предвидіти, що підчас дебати молодоческі посли будуть нападати на ческого намістника. Я відпираючи рішучо ті напади, уважаю своїм обовязком заявити, що осуд урядової діяльности якогось намістника зависить від иньших чинників як від міри подобаня ся або неподобаня одного або другого посла, котрий тут відзивав ся. *(Брава; грімкі протести і крики зі сторони Молодочехів)*. Що-до критики розпоряджень намістника ґр. Туна сказав президент міністрів, що він признає дуже і цінить високо льояльність і вірність для Є. Вел. Цісаря ческого народу; однакож ті розпорядженя видані не до учеників, але до директорів, отже до управи шкільної а тим самим до орґанів підвластних намістникови. Ніхто не може заперечити намістникови права видавати такі розпорядженя.

На заміти пос. Сальвадорого сказав президент міністрів, що й правительство бажає поліпшеня відносин межи обома народами в Тиролі. Відповідний ґрунт до заведеня таких відносин був би тирольский сойм і там треба о то старати ся. Президент міністрів згадав з вдоволенєм виголошені на послідній сесиї соймовій бесіди в обох партий. На заміти пос. Айма, що становище правительства єсть вигідне, але не честне, сказав президент міністрів, що коли вже бесіда о вигоді, то було би ще вигіднійше, коли би н. пр. замість двох дебат буджетових було три. Але то було би зовсім злим сьвідоцтвом для цілої опозициї як і для пос. Айма, коли-б він дійстно вірив, що становище правительсва єсть занадто вигідне *(Веселість)*. На докір, зроблений правительству, що его становище не єсть честне — казав бесідник дальше — просив би я дуже, щоби з такими докорами бути осторожним. Честне становище, до кого би то й не відносило ся, не зависить лиш від успіхів; честне становище зависить від сьвідомости того, що сповнило ся свій обовязок совістно і після найліпшого свого знаня. Коли та сьвідомість має певну міру правности, тогди може той, котрого се дотикає, бути спокійним *(Брава)*. Наконець просив президент міністрів палату, щоби она ухвалила провізорию буджетову і на тім закінчив свою бесіду.

Опісля промавляв ще пос. Романчук. Бесідник заявив, що буде голосувати за провізориєю буджетовою, а то длятого, що опозиция сама не могла би зараз утворити правительства. Відтак обговорював він підвисшене фонду диспозицийного і висказав обаву, щоби тих гроший не ужито в цілях виборчих. Дальше доказував він, що Русинам після їх числа належалось би 46 послів в Раді державній, а наконець обговорював відносини в Галичині і сказав, що не винує правительства, але й не має до него довіря.

На тім перервано дебату. Під конець засіданя домагав ся пос. бар. Василько, щоби новий поїзд курєрский межи Віднем а Льво-

---

44)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— А мені іти вже тепер до готелю? — спитав Том, коли О'Туле пустив ся до помешканя судиї — я би рад вевнити ся, що стане ся з нею, бо на довго годі мені відходити від лодки.

— Ні, не ідіть ще тепер — сказав Смарт — не показуйтесь ще якийсь час моїй жінці на очи. Она дуже доброго серця, але все хотіла би поставити на своїм, а доки она мені тим не стає впоперек дороги, то я охотно даю її волю. Впрочім не маєте чого спішити ся, ґаляр і так не доїде нині до Вікториї, ба, може стоїть вже де тепер привязаний до якої сікомори, бо серед такої мраки, яка наступає тепер з полудня та іде горі рікою, отже в долині мусить бути ще густійша, не зважив би ся навіть найліпший керманич плисти ґаляром дальше Попав би де на яку піскову лаву, і мусів би чекати, доки аж вода не прибуде, або що ще гірше, вдарив би об снаґи та пішов би так глубоко в спід, що не помогло би ему нічого, хоч би вода й не знати як прибула. Отже будьте терпеливі.... переночуєте у мене, а завтра рано побачимо, що буде дальше.

Том Барнвель побачивши, що треба послухати ради добродушного янкі, пустив ся берегом, щоби розглянути ся, чи не знайде де на котрій лоди якого знакомого. Але не знайшов і хотів як-раз вертати до міста, коли почув по за собою тупіт коний. Зараз потім увидів надїзджаючі на конях дві дами, що гнали гостинцем, котрий ідучи з глубини краю, підходив зараз повисше Гелєни аж до самої ріки а відтак тягнув ся вже понад сам беріг може яких сто кроків, заким скручував ся па право до помешканя сквайра Дейтона.

Том пристанув на хвильку, щоби они переїхали попри него, і глянув на них; але задля наміток від сонця, які они мали на голові, не міг їх добре побачити з лиця. Лиш раз, коли молодша з них видивила ся на него своїми ясними очима, здавало ся ему, як коли-б він то лице десь вже видів; але она за скоро відвернула ся від него і він не міг набрати о тім певности. Впрочім ему крутило ся тепер по голові богато иньших, поважнійших гадок і він пустив ся мовчки до міста та й забув на незвістну ему їздкиню.

21.

Том Барнвель знаходить приятельку Мариї. — Єго розмова зі сквайром.

Тоті обі дами, які молодий лодкар видів над берегом ріки, були Аделя і Мрс. Дейтонова, що вертали від Ляйвлїв і коротким ґальопом пігнали до своєї хати. Їх мулятский хлопець повитав їх вже в дверех і взяв від них коні, а Мрс. Дейтонова спитала его передовсім про свого чоловіка.

— Сквайр Дейтон виїхав нині по полудни — відповів хлопець.... Мр. О'Туле допитував ся також за ним. Але він мусить бути знову в Гелєні, бо лише що недавно привів якийсь чоловік з парохода, що стоїть онтам на ріці, его коня, і сказав, що мастер прийдуть незадовго до дому.

Женщини пішли мовчки горі сходами, а Аделя скинула лиш з себе намітку та підгорнула з чола довгі, повні кучери і отворила фортепян. Злегка пустились зразу єї пальці по клявішах; тихенькими, ледви слишними акордами добувала она поодинокі мельодиї, але чим раз голоснійше неслась жалібно поважна нута, на яку она видко попала, чим раз ніжнійше спливали ся лагідні тони, і аж тогди, коли она нараз перейшла в дуровий акорд і мов би старала ся тепер грімкими та скочними тонами приглушити давнійшу слабість, засьвітились та заблисли знову єї чаруючі очи давним, звичайним огнем, а дрібонькі, делікатні пальці дотикали ся клявішів так міцно і сьміло, що вплив тої гри повернув души граючої знову єї певність і силу.

Мрс. Дейтонова здоймила тимчасом з себе при помочи Нансі сукню від кінної їзди та сїла собі на мягко вибиванім кріслі і підперши рукою хороше, але трохи бліде личко, думала

вом доходив аж до Черновець. Посім закрито засїдане, а слїдуюче назначено на нинї.

Перегляд полїтичний.

В справі реформи виборчої доносять з Віденя, що підкомітет згодив ся на утворене пятої куриї виборчої і що нїмецка сполучена лївиця також на то годить ся. Цїла трудність лиш в тім, як розложити нові мандати на поодинокі краї.

В нїмецкім парляментї відбув ся вибір нової президиї. На місце уступившого президента Левецова вибрано клерикала Буля, першим віцепрезидентом лїберала Шмідта а другим віцепрезидентом клерикала Шпана. Нова президия пішла зараз на авдиенцию до цїсаря.

Коли повірити вістям з Білграду, то правительство российске змінило би зовсїм свою заграничну полїтику на Балканї. Ото з Білграду доносять, що кн. Лабанов розіслав до послів российских при державах балканьских окружник, в котрім каже, що правительство российске бажає передовсїм, щоби его репрезентанти безусловно не мішали ся до справ тих держав. Правительство бажає самостійного розвою тих держав, а задачею послів повинно бути, щоби они доглядали, аби мир не був нарушений.

Зранене Лї-Гунґ-Чанґа єсть небезпечнїйше, як то зразу здавало ся. Куля застрягла єму на три центіметри глубоко в кости на центіметер понизше ока. Цїсар япаньский вислав зараз до Сімоносекі своїх найлїпших хірургів докторів Сато і Ішіґуру. Лї-Гунґ-Чанґ однакож не хоче дати витягнути собі кулї, але мимо зранення єсть досить здоров. Япанцї заняли Рибацкі острови.

Новинки.

Львів дня 28 марця 1895.

— **Перенесеня.** Є. Е. п. Намістник перенїс комісарів повітових: Ів. Малявского з Бережан до Львова, Павла Дереновского з Мелця до Ропчиць, Мих. Совиньского з Гусятина до Калуша, Володисл. Марка з Ропчиць до Мельця, Вяч. Сеньковского з Ланьцута до Гусятина, Євг. Свободу з Калуша до Бережан, Володисл. Гавиньского з Коломиї до Турки і Петра Пшибильского з Чорткова до Ланьцута; концепістів Намістництва: Володим. Альберта з Турки до Залїщик; Володим. Бентковского зі Львова до Камінки, Жигм. Пайончковского з Камінки до Коломиї і Жигм. Кречмера з Перемишля до Чорткова; вкінци практикантів концептових Намістництва: Вільг. Гавроньского з Гусятина до Перемишля і Петра Бушиньского зі Львова до Гусятина.

— **Презенту** на Лопянку надало Намістництво о. Іполитови Богачевскому, гр. кат. пароховн з Сїлця.

— **Виказ жертв** принесених на новіциат СС. Служебниць в Кристинополи. Вч. о. Филевич від прихожан Лучиць 1 зр. 70 кр. — В парохії Бобятин зібрано: гороху 100 кільоґ., круп ячмінних 55, пшона 15, муки 25, солонини 2 к. — Всв. оо.: Др. Делькевич 1 зр. 10 кр., др. Бартошевский з пушки у него 2 зр. 50 кр., І. Редкевич 2 зр. Впр. оо. крилошани: Петрушевич 1 зр., Кобиляньский 5 зр., Пюрко 2 зр., о. Филевич з Лучиць з пушки в церкві парохіяльній 1 зр. 40 кр. З пушки в церкві оо. Василиян у Львові 2 зр. 30 кр. З пушки церковної в Дулибах 2 зр., о. Райнерович з Башнї зібрану складку 3 зр. Блр. Ковнацка з Жужеля 15 локтів сукна на зимову одежу. О. Роздільский з Сокаля 5 зр., о. др. Сарницкий 20 зр., Н. Н. з Ж. 5 зр. Всїм жертводателям в імени новіциату СС. Служебниць складаю щиру подяку. При сїй нагоді звертаємо ся до жертволюбного пароду руского, особенно до Впр. і Вч. оо. з просьбою о ласкаву память на нашу інституцию, котра розвиваючись і ростучи з днем кождим на обемі і на силї потребує також раз в раз більших средств материяльних. Правда, многі Впр. і Вч. оо. зложили значну жертву через приняте на себе відправленя інтенций Богослужебних — та ті жертви дали доперва тепер можність приступити до основаня хоч початкового фонда желїзного. Треба бо щось подумати о будучности сеї інституциї. Однак потреби біжучі, щоденні, великі і раз в раз зростають. Тому відзиваємо ся до милосердних сердець і маємо надію, що они нас на дальше не опустять та й других заохотять до складаня жертв, хочби й найменших, в користь сеї хиба у нас тепер найжизненнїйшої інституциї. — *О. А. Селецкий* в Жужели, п. Белз.

— **Аматорске представлене.** „Клюб Русинок“ устроює дня 2 цьвітня в сали клюбу почтового (Frohsinn) аматорске представлене, з котрого чистий дохід призначає ся на будову народного театру у Львові Виставлена буде драма Кропивницкого. „Дай серцю волю, заведе в неволю!“

— **Дібрала ся родина!** Перед трибуналом судів присяжних в Бережанах вела ся дня 22, 23 і 24 марта карна розправа против чвірки обманцїв з Рогатина, а то Хаї Фрідберґ, єї зятя Хасклї Штрайзанд, мужа Хаї Абрагама Фрідберґ і дочки Сосї Фрідберґ. Хаю обжалувала прокуратория о лихву, Хасклю о сфальшоване вексля, а всїх о кривоприсягу. Хая Фрідберґ, яко властителька заїзду в Рогатинї зичила ріжним селянам з Путятинець, Лучинець, Бабухова і Вербиловець меншї грошеві квоти. Ті довги дуже скоро наростали до поважних сум і тогдї Хая забирала довжникам грунти. Коли претенсия була менша або виїмково довжник не дав себе зловити в наставлені сїти, тодї вносила Хая до суду позов. Самих „баґательок“ внесених нею против селян віднайдено в рогатиньскім судї 248! Поступаючи так від кільканацятьох лїт, дійшла Хая вже до гарного маєтку, коли незручність єї зятя Хасклї Штрайзанда, що хотїв надто скоро збогатити ся, перешкодила дальшим операциям єї і причинила ся до відкрития цїлої обманьскої шайки. Именно сфальшував Хаскель вексель на 248 зр., підписавши на нїм назвище одного з доохрестних селян. Обманьство вийшло на яву і цїла родина опинила ся перед судом. По переведеній розправі засудив трибунал Хаю на $4^{1}/_{2}$ роки тяжкої вязницї заострепої постом раз на місяць і чотирома темницями в часї цїлої кари, а Хасклю на 4 роки тяжкої вязницї з такими самими заостренями. Чоловіка і дочку Хаї обжалованих о кривоприсягу увільнено за-для недостачі доказів.

щось і лиш деколи споглянула на відвернену трохи від неї головку молодшої своєї приятельки.

— Що тобі, Аделе? — спитала она наконець зтиха, а на єї устах проявив ся ледви що слїд легенький усьміх — чого ти така якась згризена?

— Хто? Я? Згризена? Що менї? Якісь дивні питаня, Ядвиґо.... я ще нїколи не була така весела, як тепер — що-ж би менї мало хибувати? Хиба ти думаєш так длятого, що я переграла раз тоті дурні „Днї самоти“? Ха-ха-ха! то лиш так случайно попались они менї в пальцї. — Нї, я би тепер танцювала.... так би танцювала, щоби аж.... вже раз досить натанцювала ся. Але от, я собі й нагадала.... той молодий мужчина, що стояв коло берега, саме там, де першї ґалєри, якийсь менї дуже знакомий; я его аж тогди побачила, коли ми переїзджали попри него, але він не з Гелєни. Я вже десь его колись виділа, хоч не так убраного і в иншім окруженю.

— Я его зовсїм не знаю! — сказала Мрс. Дейтонова — по его одежи видко, що він з котрогось з тих ґалєрів. Але де знов Дейтон так барить ся; ох, коби то він вже раз так зробив, як то недавно тому перший раз згадував, та перенїс ся звідси в иншї сторони.... я не знаю, що такого.... але менї тут в Арканзасї зовсїм не подобає ся. Тото пусте житє тут менї огидло.... люди тут, з малими виїмками якісь такі прості та без чутя, а Дейтона так розривають на всї боки, що він таки вже зовсїм не може спокійно жити. Він казав менї, що перенїс би ся до Ню Йорку.

— А я піду з вами — відозвала ся Аделя, вставши живо від фортепяну, а приступивши до вікна, стала дрібоньким пальчиками правої руки бубнити поволи по шибах.... менї також вже тут не подобає ся.... я також би пішла звідси.... менї здає ся.... тут Арканзас, то дуже нездоровий край.... менї лиш дивно, що ви тут так довго витримали.

— То правда, що тут в самій Гелєнї не конче здорово — відповіла Мрс. Дейтонова усьміхнувшись незначно — але трохи дальше в край, там межи горбами і на горбах, то воздух все-таки....

— Подиви ся, онтам іде той чужий — перебила їй тут борзо Аделя — видко, хоче трохи оглянути собі місто. Я цїкава, хто би то був.... так то Том Барнвель, аби я так здорова.... таки Том Барнвель з Індияни. Я би була скорше присягла на то, що він десь в Африцї або в Европі.

— А хто-ж то той Том Барнвель?

— Давний добрий знакомий нашої родини і колись, як казали, великий убожатель Мариї Морріс, теперішної панї Говесової. Тота любов була й причиною, що він пішов на море; але недовго там побув і вернув ся.

— Він іде простїсенько ід нашій хатї.

— Ану.... я его закличу.... відозвала ся нараз Аделя.... Том був завсїгди щира душа і всї его любили. Мария лиш тогди его не розуміла, так бодай менї здає ся, а коли він побачив, що она воліла другого, котрий до неї сватав ся, то він добровільно уступив ся і виїхав з краю. Цїкава я, чи він знає, що она недалеко звідси? — Але от вже й минає нас, та навіть і не подивив ся сюди. Мусить бути чогось дуже задуманий, бо прецї наш дім впав би єму скорше в очи, як всї иншї. Чуєш, Нансї.... збіжи скоренько та скажи онтому молодому панови.... видиш его, онтой, що саме тепер іде поза ріг улицї.... що давна знакома просить его, щоби він сюди поступив хоч би на хвильку.... она хотїла би з ним дещо поговорити.

Мулятка побігла чим скорше, а Том не мало здивував ся, коли в зовсїм чужім єму містї хтось так до него відозвав ся, і без дальшої якоїсь вимівки приняв запрошене та незадовго по тім станув перед Аделю, котра витаючи его щиро подала єму руку.

— Витайте в Арканзасї, Мр. Барнвель, то дуже красно з вашої сторони, що ви не зовсїм позабули на землї старого вуйка Сама. — Містер Барнвель з Індияни.... Місіс Дейтонова з Джорджії.

— Міс Динмор! — промовив Том здивований і як би механїчно взяв за подану єму руку. — Міс Динмор.... чи то менї лиш снить ся, чи то на яві?.. Ви тут в Гелєнї?... та чи знаєте?... Нї, нї, та й як вам то знати.... Мария....

— Господи! — відозвала ся Аделя переляканa — а вам що такого, сер... я аж тепер побачила.... ви чогось блїді як стїна.... ви бачили Марию?

— Бачив — ледви що вимовив молодий мужчина і закрив собі на хвильку очи руками, але відтак опамятав ся скоро і відозвав ся з тиха: Она тут!

— Я то знаю — відповіла Аделя — а хоч не тут в містї, то все-таки недалеко звідси, в Сінквіль

— В Сінквіль? Нї.... тут.... таки тут.... в містї.

— Хто?... Мария?... спитала Аделя.... а єї-ж чоловік?

— Ох, міс Динмор! — став просити Том, не відповівши на послїдне питане, як би его не чув — ви були для Мариї завсїгди щирою, люблячою єї приятелькою.... не опускайте тепер нещасливої в єї найбільшій, найстрашнїйшій нуждї...

— Змилуйте ся, кажіть, що стало ся? — крикнула Аделя і майже корчево вхопила вістника нещастя за руку. А той розповів тепер слухаючій его з найбільшою увагою всю свою пригоду з вчерашного вечера, як і де він стрітив бідну дївчину, та розказав їй свої обави і просив єї ще раз, щоби взяла в свою опіку

— **Огнї.** В Дубщу бережаньского повіта дня 12 с. м. вибух огонь в двірскій коршмі. При вітрі перекинув ся огонь на будинки трех господарів, Печеника Шупка і Сироти, тай спалив їх майно. Шкода виносить 3900 зр., а була обезпечена на 1500 зр., — У Вороблячині в равскім повіті згоріла двірска стодола вартости 1300 зр., обезпечена на 450 зр. — В Махнові на обшарі двірскім згоріла шопа і два магазини. Шкода звиш 2000 зр., була обезпечена. — В Липнику в бяльскім пов. в огни згорів 8-лїтний хлопець. — На обшарі двірскім в Іспині бохеньского повіта огонь наробив шкоди на 15.000 зр. Огонь був підложений. — У Вишенці городецкого повіта згорів тартак вартости 10.000 зр., обезпечений на 6000 зр. Причиною огню була неосторожність.

— **Нещасні пригоди.** В Ланцутї переїхав поїзд зелїзниці молодого чоловіка, котрий їхав ставити ся до бранки. Замісць до войска, пішов на другий сьвіт. — Вікторияя Клїсавска з Мильчич в рудецкім повіті була зі своєю неслюбною дитиною в гостях у свояків в Довгомостисках і там в сні нехотячи задушила дитину, з котрою відтак вернула до Мильчич. Суд слїдить, чи то стало ся припадково, чи нарочно. — З неосторожности при набираню води з кирниці впала в воду і втопила ся 50-лїтна Катерина Дзївіш в Рокитинах новоторского повіта. — З Дрогобицкого пишуть нам, що селянин з Губич Яць Флюнт найшов на власнім оборозі сїна неживого чоловіка. Один робітник з Борислава пізнав, що то Шимко Пруский зі Слоньска; вертав з Борислава, а що був хорий, положив ся в сїнї тай помер.— У вдови Тереси Мундзякевич в Висоцку нижнім в турчаньскім повіті скала ся нещасна пригода. Вдова прала на потоці, а її 6-лїтна донька Мария сиділа на лавці коло кухнї. Якось лавка звернула ся і дитина, падаючи, стягнула за собою горнець з кипячим молоком і попарила ся. До двох днів нещасна дитина померла. Суд з Бориня веде слїдство в тій справі. — Аж тепер дістаємо вістку з товмацкого повіта, що там на стежці з Могил коло Гостова до Константинівки найшли минувшого місяця неживого чоловіка, котрий мав при собі в торбі три пашпорти на худобу і 86 кр. На пашпортах були написані такі імена властителїв: Михайло Щавиньский з Молодилова, Василь Гойванюк з Майдану середного і Василь Стефизяшин з Ворони. Замерзлий чоловік був підвязаний верстою і мав на голові гуцульску шапку, обшиту червоним сукном. Мав з 55 лїт. Вже тепер певно знають, що то за чоловік.

— **Убийство.** З Доброполя в бучацкім повітї одержуємо вість о убийстві. Іменно в Матеушівці, присїлку громади Доброполя, жив громадский пастух Михайло Василишин, 60-лїтний старець, разом з паробком пропінацийним Вартоломеем Пйонтковским. Дня 22 лютого Пйонтковского не було дома. Василишин прийшов під вечір до хати і думав положити ся спати. Тодї між ним а жінкою Пйонтковского настала сварня, котра довела до того, що Пйонтковска вдарила старця костуром по голові, той упав на землю, она била дальше, поки не забила. Убивши нещасного пастуха, Пйонтковска винесла єго на двір недалеко дому і закопала в снїгу. В кілька днїв потім пси занюхали людске тїло в снїгу і вигребали старого на верх. Саме в той час був жандарм в селї. Дізнавшись о тій пригоді, став слїдити за виновниками, арештував Пйонтковску, котра призна ла ся до злочину, і відставив її до суду в Бучачи.

— **Циганьска доля.** В лїсах рибарских в князівстві Познаньскім найшли тепер шість циган, замерзлих у снїгу. Були там два мужчини, три жінки і одна дитина. Тїла нещасних волоцюг найдено аж тепер, коли снїг стаяв.

— **Вісти з Риму.** „Душпастир“ пише: Дня 20 с. м. дістали ми таку важну і радістну для нас Русинів вість з Риму: „Дня 15 л. марця Є Св. Папа Лев XIII. підписав декрет, котрим креує нову відрубну колеґію для 40 Русинів, вінуючи її фондом 300.000 фр. Поки що має бути уміщеною колеґія в василияньскім монастири сьв. Серґія і Вакха, котрий буде відреставрований і побільшений. Колеґія греческа сьв. Атаназія має бути виключно для Греків.— В два днї пізнїйше одержали ми з другого жерела з Риму таку ще близші дані: „Рим дня 17 марця. ...Зразу чув я вісти, що в міродайних тутейших сферах постановлено отворити зовсім відрубне Collegio Ruteno, що Сьвят. Отець призначив уже на ту ціль 300.000 франків, а крім того відділити фонди від 6 руских питомців, тепер вже при Collegio Graeco істнуючі і що дав поручене оглянути ся за відповідним місцем на тойже семинар. Церков сьв. Серґія і Вакха з приналежним домом задля великого віддаленя від Пропаґанди, здає ся, не буде надавати ся. Ту сподїють ся, що Є. Е. Преосьв. Митрополит прибуде до Риму по сьвятах Великодних, а в той час справа отвореня нового Collegio Ruteno буде полагоджена. Так менї розповідали компетентні лиця. Нинї же несподївано дістаю завізване ставити ся у Monsignore Veccia, котрий завів мене до Преосьв. Чіяски. Ту привитавши ся почув я: „Що ви Русини зробили Сьвят. Отцю, що вас так полюбив і так на вас памятає?“ Відтак оповів, що власне 15. марта була місячна конференция під проводом Сьвят. Отця, на котрій була справа отвореня осібного нового Collegio Ruteno (як висше) обговорена, що буде місць 40 для Русинів а ще евентуально 20 для других славяньских народів, як Болгари, Кроати і т. п., отже разом на 60 питомців, — що реконструкция будинку при церкві сьв. Серґія і Вакха незадовго наступить, коли не знайде ся відповіднїйше місце. При тім заявив Преосьв. Чіяска, що Сьвят. Отець вельми був урадований відомостию, що в осени над'їдуть тут путники галицкі з нагоди ювилею сьв. Унїї, — що на такий же день торжества до Львова приїде Делеґат Сьвят. Отця, — і що ухвали Синоду не довго по Воскресеню Г. вже будуть затверджені.“ *о. В.*

— **Померли:** Мария з Карпиньских Салацка, жена пароха в Тернаві вижній. — Венедикт Лїтиньский, крилошанин-пралат, архідіякон і декан перемиской капітули, в 71 роцї житя і 43 сьвященьства; — Михайло Лятошиньский, приходник в Вільшаници яворівского повіта в 83 роцї житя, а 59 сьвященьства. — Василь Федорович, вислужений декан бережаньский, приходник в Золочівцї бережаньского повіта в 70 роцї житя а 44 сьвященьства.—Прокін Бачиньский, бувший дяк, властитель реальности в Бережанах, в 60 р. житя. — В Кракові Конст. Тхуржницкий, начальник філії гіпотечного банку, батько президента львівского висшого Суду краєвого, в 70 роцї житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 28 марця. В палатї панів поставлено внесене, щоби в сали засїдань уставити бюст кн. Бісмарка.

Брукселя 28 марця. Правительство постановило покликати 7.000 войска, щоби бути приготовленим на всякі евентуальности в округах промислових.

Мадрид 28 марця. Ворохобники на Кубі побили правительственне войско під Кампоявельос. Маршалок Кампос приняв посаду ґенерал-ґубернатора на Кубі і поїде туди дня 2 цьвітня.

Токіо 28 марця. В наслїдок зраненя Лї-Гунґ-Чанґа настала застоя в переговорах в справі заключеня мира. Оголошено рескрипт мікада, в котрім висказує глубокий жаль з причини замаху на хіньского посла і каже, що злочинець буде безпощадно укараний, а урядникам і народови наказує, щоби не допускали до того, аби честь і спокій японьского народу були нарушені.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Кисілевский

нещасливу, котрої нема кому доглядати в чужім місті.

Мрс. Дейтонова, котра слухала також сего оповіданя з цїлою увагою, коли побачила, як Аделя дуже перестрашена, вмішала ся також до бесїди і обіцяла ся взяти приятельку Аделї до своєї хати.

Аделя з вдячности аж устиснула їй руку.

— Але як би то подати ту страшну вість до відомости Говеса? — відозвала ся она — звідки взяла ся Мария вчера вечером на ріці, коли він лишив її не скорше як вчера рано на своїй плянтажи?

— Хто.... Говес? — спитав Том здивований — Едвард Говес? Він мусїв бути разом з нею на лодї. Мария все фантазує о своїм чоловіцї і каже, що він погиб так само, як і її родичі.

— Що то може бути? — відозвала ся Аделя перестрашена — она зійшла з розуму.... її родичі погибли.... а Говес тут.... жиє і здоров? Боже всемогучий, як то одно з другим вяже ся.... хиба-ж кілька годин були в силї наробити так страшних змін.... або.... я вже й сама не знаю, що казати, менї самій аж в голові крутить ся, коли собі то все погадаю; то дійстно не може бути.

— Опамятай ся люба дитинко — успокоювала її Мрс. Дейтонова — тут, видко, певно якесь непорозуміне. Мария Говес, котру Мрс. Говес лишив не скорше як вчера рано на своїй плянтажи....

— Лежить тепер недужа, майже збожеволїла, в готели Мр. Смарта в Геленї — перебив їй Том зворушений — дай Боже, щоби я ошибав ся.... але то все чиста.... страшна правда.

— Мушу піти до неї.... мушу її побачити — відозвала ся Аделя — Ходім, Ядвиго.... правда, ти підеш зі мною?

— Певно, що піду, Аделько; я би навіть була рада з того, коли-б Юрий прийшов туди за нами. — Він преці доктор і мировий судия, а я майже аж побоюю ся, що та бідна людина буде потребувати одного і другого.

— Ходім же скоренько — просила Аделя— кожда хвиля проволоки може статись смертию для нещасливої.... ходім же Ядвиґо, ходім.

Она убрала ся чим скорше в намітку, помогла пани Дейтоновій накинути на себе хустку і пустилась перша до дверий. Але Ядвиґа пристанула і приказала Нансі, котра їм отворала: коли Мр. Дейтон верне домів, нехай єму скаже, що они пішли до готелю Унїон, відвідати якусь недужу та просять, щоби й він на всякий случай зайшов туди, скоро лиш буде міг.

В готели не стрітили они нікого лиш мурина, котрий їм сказав, що Мрс. Смартова на горі коло недужої, а Мр. Смарта нема дома, а єму наказали не пускати на гору нїкого, хиба лиш доктора.

— Добре, добре, Сціпіо — сказала Аделя і уткнула єму пів доляра в руку — ми мусимо поговорити з молодою дамою, чуєш?

— Чую місус, коли мусите, то що іншого; моя місус наказала менї, щоби я нїкого непускав.... хоч би то її сам маса.... але коли ви мусите.... і він пустив обі дами на сходи. Коли-ж Том хотїв іти за ними, вхопив мурин єго за руку і сказав, що нїяк не пустить. Том був на то приготовлений, шепнув єму, що та не дужа єго сестра, уткнув також пів доляра і пустив ся за дамами горі сходами, а мурин сховав гроші до кишенї і усьміхаючись сказав сам до себе:

— Яке то щасте, що місус поставила тут варту.... було би ще стало ся якесь нещасте.

(Дальше буде)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.